

VII ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, márt. 9. 1873. 10-ik szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A honvédelmi miniszter rapportja.

Szende Béla honvédügyér,
Kardot ránt a honvédügyér'
De beszéde ütött-kopott . .
A mit e tárgyban elmondott.

Azt tartja ő, mit a nota,
Mit dalolnak már régóta :
„A bakkancsos akkor csinos,
Mikor a nadrága rongyos."

Mond: felszerelési kellék
Van a fődepótban elég...
Bakkancs, köpeny, mitzli, nadrág
Miket ki a patkányhad rág..

No hát a műszaki csapat
Melyik garnizonban maradt?
Meg az ágyu-üteg hol van?
Arról szó sincs a rapportban.

Ezer kartácsgolyó bomba!
A honvédminiszterjomba...
Mindegyiken két-két luk van —
Elől töitik.. hátul pukkan.

Tiszteletes Agoston bátyám hogyan kereste az örökséget?

I. A csendélet.

Történt vala pedig hogy néhai tiszteletes tudós Ágoston urambátyámat, a szőrösfogu és vaskalapu egyházmegyei assessoratus, lelki tehetségének minden szögét bögét kikémlelvén, — a tiszteletes atyafiak nagyreményü coetusába bevette, miután tiz évig huzta egy szélütött philantrop nagytiszteletü ur mellett a szent igát.

Elvégre tehát rá nézve is elkondult a szerencse-óra tizenkettöje, sikerült betenni lyukastalpu csizmájának egész monstrumát, egy csendes békeárnyu parokhiába. Kurátor, egyházfi, harangozó ünnepélyesre hegyzett bajuszszal álltak rendelkezésére, hogy a mennyire lehet, kopaszra borotválhassák a penészviraggal, pokháló szönyeggel diszelgő paplak falait.

E pillanattól kezdve tiszteletes tudós Ágoston bátyám, igazi belső missióval kapálgatta az ur szölöjet,

árgusi szemekkel vigyázott a hivek nyájára, a hivek szent nyája között pedig különösen az ő Zsuzsánnájára, kit szeretett népe virágaiból Hágárul választott vala, a parokhiai rend s belső tisztaság megörizésére, keménymagos leves, paprikáskappan sat. sat. asztalra hordására.

Szép volt Zsuzsánna tiszteletes urambátyám előtt, mint éhes gyomru bakkoncsos előtt a meleg kifli; egészséges, mint egy szem cseresznye; szemérmetes, mint a karmazsincsizma. Őrizte is tiszteletes uram bátyám, mint a fukar mélytitku závár alatt lévő aranyait. Megpendült bibliai mondatokkal préselt szivében a szerelem bájzengésü hurja gyakran elénekelte az „Énekek énekéből". Szép vagy te oh én kedvesem! orrod mint az elefántcsontból való torony, mely néz Damaskus felé! sat.

II. Hymen lánca.

Midőn ugy alkalmilag, szomszéd pásztor-tiszttársa s barátja rövid látogatásra hozzája átrándult, kedélyes reggeli után, nagy boldogsága érzetében, beparancsolja a karmazsinszemérmetességü hajadont, mondván: állj elő Zsuzsánna!

Zsuzsánna ünnepélyes arccal, még ünnepélyesebb szalaggal derekán bekacsázván, — nyomában a peckes bajuszu kurátor és egyházfi, a bekövetkezö nagy esemény tanui gyanánt karikába állottak.

— A mindenható ugy rendelé, hogy Zsuzsánna feleségemmé legyen, az Urnak ezen szent rendelését, sziveskedjék kollėga és barátom uram, e becsületes jámbor tanuk elött végrehajtani, — szól nagy méltósággal urambátyám mosolygó barátjához.

Nehány pillanat mulva, ásókapa elválasztása reményében ugy összepréseltettek tiszteletes urambátyám és Zsuzsánna leányzó, mint a sós hering.

Mint elöre várható volt, nemsokára megnépesült a családi hajlék, egy jó tüdővel ellátott nagyfejü nebuló sipitotta be Zsuzsánna karján a parokhiát és annak környékét.

Nagy volt a gyönyör, nagy az öröm! És immár leginkább saját hasonmásán édelgett tekintetével tiszteletes urambátyám. Zsuzsánna varázsa megtört.

A családi öröm hatalmas szaporasággal ismétlödvén a szerény papi fedél alatt, nehány év mulva, igy sohajtott fel a gondterheltség miatt kopaszodó családfő: Uram Isten! még a jóból is sok már ez!

Mig ily gyorsan, ujabb-ujabb aggodalmat hozva sipitottak elő a széles család ifju sarjai, addig a borzas nebuló már meglehetös nyulánkká kamaszkodott. Már a pataki kollégium fala rongyosra dörzsölte térdén a kimondhatlant, könyökén a zsibvásári spencelt. Ő volt az elsö társai közt, ki a tiszenkét mértföldnyi távolt, mely a kollégium és a családi hajlék elválasztásában kérlelhetlenül nyujtozkodék, diadalmasan átkutyagolta, hogy az otthon szivderitö hármóniájában, az apró testvérek hajcibáló vonzalmának megbirálásában minél tovább részt vehessen.

A nagy reménynyel ékeskedő nebulo növekedése mindig jobban aggasztotta tiszteletes urambátyámat, a parokhiális csekély jövedelem sokfelé ágazván, egy-egy sipitó családi trombitába nagyon kevés szusz juthatott, szerette volna pataki tanuló fiát, a nehéz pályán minél kényelmesen tova vezérelni, azonban ha nem lehet, hát nem lehet!

III. A succesio.

Élének vala pedig az ő öreg szülei nemes Szatmár vármegyében, a hét szilvafa árnya csendes nyugalmat adott vala nékiek. Egy estve, a hir csigagyorsaságu Bucefalusa elnyerité magát Ágoston bátyám udvarán: „meghaltak öreg szülöid"! Mig egyrészröl a fiui kegyelet könyeivel áldozott szülöinek a mulandóság oltára felett, másrészröl tüdöjének hatalmas fuvóján kibocsátott mély sohaj után, könyülve lélekzett fel: „ ime, az örökség, fiam kényelmes tanulása biztositva van!"

— No fiu! magam viszlek be Patakra, holnapután indulunk, honnan valami alkalmi szekeren elrándulok Szatmárba, ugy is sokan hozzák be most onnan is fiaikat.

IV Az utrakelés

Harmadik nap, egy szép szeptemberi hajnalon, Ágoston ur — felmálházva mosoylgó buza cipóval s ragyogó sült tyukfélével, oldalzsebében egy lapos üveg kulacscsal, melynek tartalmát koronként megizlelni szándékozván, vitte magával fiát, a nagyreményüt Patakra — gyalog. A gyaloglás mesterségit még hajdanában, pataki legatus korában annyira elsajátitotta, hogy most ismét neki bátorodott, megjártatni régen pihenö izmait.

Hanem, nem ugy van már mint volt régen, két-három mértföld megmérése után, érezte a lomhaszárnyu fáradságot vállaira fészkelni, nagy vágyakodással tekintgetett hátra felé, midőn az országuton egy-egy közeledö szekér zörgését meghallotta. Elöre elképzelte a boldogságot, hogy azon szekér kényelmében fáradt csontjait megpihenteti. Most egy könnyü négylovas szekér gördült el mellette, de annak ülései annyira el voltak foglalva, hogy nem látta jónak a felkéredzést; majd egy üveges hintó robogott el mellette, a bakon begyeskedö bérruhás kocsis és inas egymásra nézett s nagyot röhögött a felfigarózott vászonkufferes tünemény fölött, ezt megszólitani illetlennek találta; igy sok szekér elcsörtetett mellette, de ö reménycsillagával együtt csak rugta tovább a port.

Elvégre is, — az országuton nagyon sokan járnak — sikerülvén egy cipószáju ekvipázs tetejébe felhelyezni a cilindert és porlepett salavárit, igy nehány óráig a pihenés bájos oáza nyitotta fel elötte árnyos sátorát.

Utközben semmi különös nevezetesség nem történt a fekete vándor gólyán, — a mennyiben Ágoston bátyám, oly mondva csinált gólyalábakkal ékeskedett, hogy két ember számára is kitelt volna belölük egy-egy dioverö pózna. Ott járt, a hol a lábakat osztogatták. Unatkozni kezdett az ázsiai kényelem kakasülöjén, azután nagyot ásitott; az álom rózsaillatu zefirjé-é? vagy a lapos kulacs gyakori perspektivázása okozta, hogy tiz itcés

figarója, a keréktalp vasalójának műértő nyomása alatt, füstölt sonkára zsugorodott? Egész bizonyossággal megállapitani nem lehet.

— Hogy látogassam már meg Miskolcon ilyen kalapban Nyujtó Pali csizmodia komámat?! sopánkodék a nyulszőrtelenitett tyukültető romjai fölött. S mig mügondos ököllel igyekezett haszonvehető állapotba vasalni, a nebuló oly jerémiási pofát vágott, mintha ő találta volna fel a nyulször köcsögöt, pedig szivének komikai érzéte, nevettében ugy feszült, mint csizmája orrán kibujni készülö lába ujja.

Tiszteletes Ágoston bátyám, nem szeretett sokat beszélni, életében kevés okasat mondott, de bolondot sem sokat. Fentebbi szélmalmi sohajából tudta meg Ágoston junior, hogy estvére Nyujtó kománál nyujtózhatja ki dunyha és vánkosfelhőkön a nap siralmait; a végzet azonban belekönyökölt fellengző képzelete bankótlanitott tárcájába: számitott, mint a tojásvivő falusi libácska s midőn a tojás összetört, vége lett karmazsin csizmának, selyem rokolyának. E napon sem senior, sem junior Ágoston, nem érhette el Miskolcot, nem a paradicsomi kéjjel kinálkozó Nyujtó koma dikicsvirágu s lábszijgyümölcsü Mekkáját.

Az ökörszekér, melynek tetejéről vitorláskodott az alapjában megingatott nyulszőralkotmány és az utazás méltóságához képest, anyjuk bölcs előrelátása által bő zsirral tele itatott salavári, csendelgő ütenyben evezett arra, hova a fecskék mentek, — hanem délután Eolus neki feszitette mind a két pofáját, s három ujjnyi szalonnává zsirosodott hátulja azon öröm miatt, hogy az országuton oly szaharai porfelleg kavarodott, mely elől minden jó keresztyén lélek fedél alá menekült az urat dicsérni.

Egy utszéli csárda, a „Ponyvás" álláskapuja, ott tátongott az érkezők elé, mint Jónás próféta elé a cethal; csakhogy enyhtelyet sejtett a két elcsigázott bölcs, cipószáju gazdájának ötven krajcáros stemplivel ellátott folyamodványt nyujtván, a bevonulás szabadságának kieszközléseért, emelt szarvakkal fordult a vikar elől az álláskapun befelé. No csakhogy itt vagyunk!

(Folytatása a jövő számban.)

Pipacsok.

Deák Ferenc már annyira osztrák, hogy még a dohány sem esik neki jól, hacsak meg nincs finánczolva.

A minap egy csomó szüz dohányt kapott ajándékban s hogy azt jó lelkiismerettel szivhassa el az öreg ur, elküldte előbb megfináncoltatás végett Kerkápolihoz.

Csernátoni erre azt mondja, hogy ha mindenki mindenben igy járt volna el 1867. óta, tán deficit sem volna, de nem volna némely vasut és palota sem.

Ejnye lelkem Csernátoni!
Maga is tud ám puffolni.

Két régi jó barát Sandri és Muki, találkozik egymással az utcán.

— Szervusz Muki! száz esztendeje, hogy nem láttalak — üdvözlé vidéki jó barátját a fővárosban lakó Sandri.

„Bizony pajtás! 61 óta nem voltam Pesten."

— Hát most mi a szél hordott ide?

„A betegség, barátom, a betegség. Siklósi hidegvizgyógykuráját akarom használni."

— Nem ment el az eszed te! hát nem tudod azt, hogy a viz több embert ölt már meg, mint a mennyit kigyógyitott.

„Ugyan hogy állithatod ezt?"

— No hát az özönviz nem pusztitott-e el a föld kerekségéről minden élő állatot Noén és bárkáján kivül.

Adomák.

Gabrielli európai hirü olasz énekns az orosz udvari szinházban vendégszerepelni akarván — egyszeri felléptéséért, Katalin Cárnétól hét ézer rubelt kért.

A cárnő megütődött ez óriási összegen, s azt mondá a művésznek:

— Hiszen egy orosz tábornoknak, egy évre sincs ennyi fizetése!

— Tehát — veté utánna egykedvüleg Gabrielli — énekeltessen felséged magának orosz tábornokokkal....

— Mi az a házasság törés? édes anyám! — kérdé a kis tapasztalatlan leány édes anyjától. — Majd meg tudod leányom — válaszolá az anya — ha férjhez mégy.

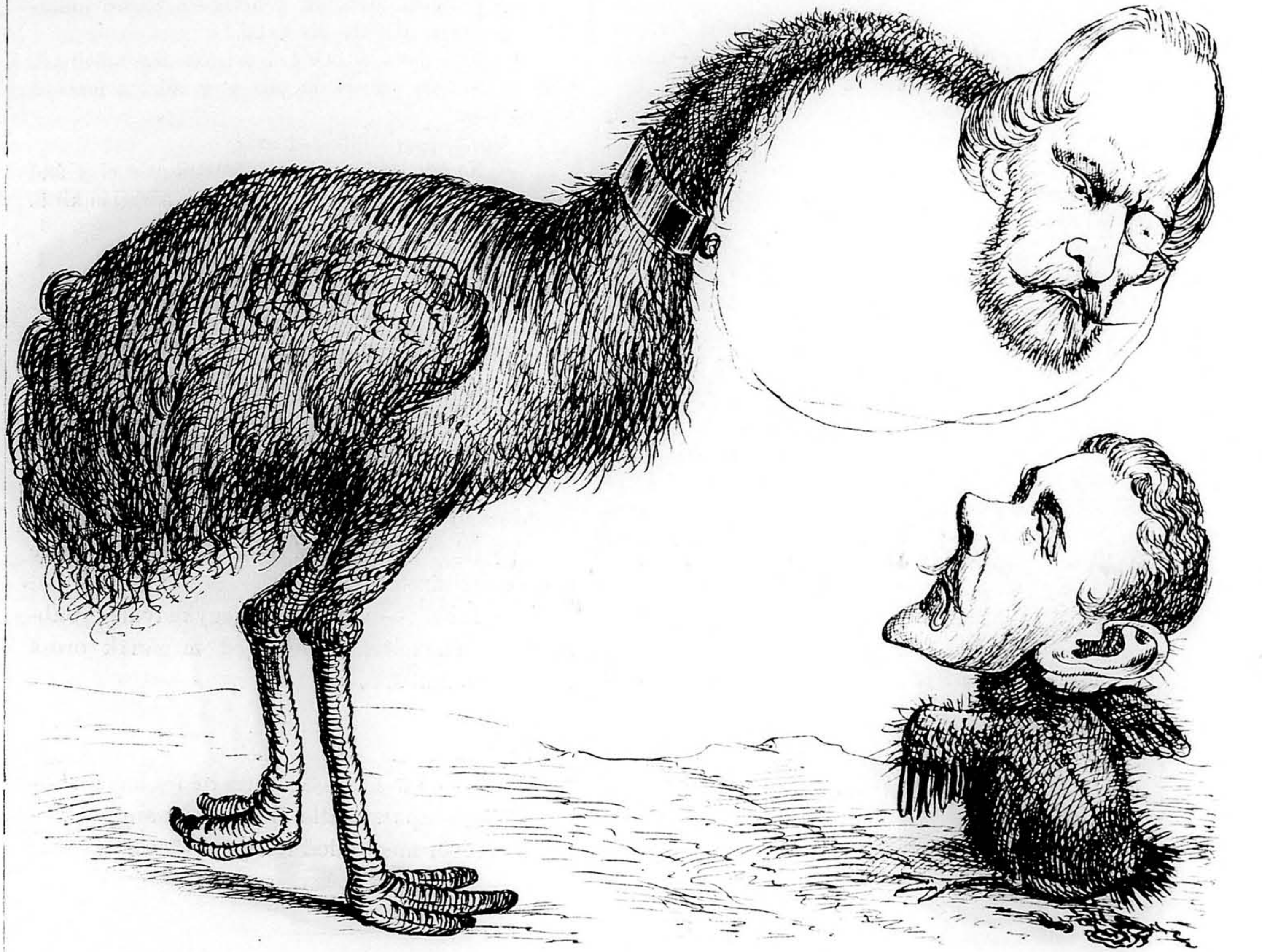
Egy kis fiunak arcképét ollóval fekete papirosból a házi barát ügyesen kimetszé, s oda adá a fiunak, hogy ez a gyermekek szokása szerint — gyönyörködjék benne.

A fiu örült is e meglepetésnek, — s oda futván apjához, — mutatja neki a kimetszett képet, mondván neki:

— Ez én vagyok papám! a bácsika csinált.

— Jól van — felelé komoran az apa — nem nagy mesterség papirosból arcképet csinálni.

A közösügy

Ez a strutz a konzervativ párt feje!
Maholnap a kormány padján lesz helye.
Okos egy fő! s bölcsessége abban áll:
Jól tudja, hogy Sennyey Pál mit kapál.

Nézd e csupasz csiripoló kis spatztzot,
Mint lajtinant foglalja el a platztzot...
Vitéz legényke is Pulszki Gusztika...
Minden tette merő hadi taktika.

E bizony malőr.

Schwarc Gyula multkori beszéde után banquettet akart rendezni a reform-pártnak Fróhnernél. A vendéglős azonban nem adott helyet, miután a párt tagjai nincsennek oly számmal, hogy tabl dótra terittethessen nekik.

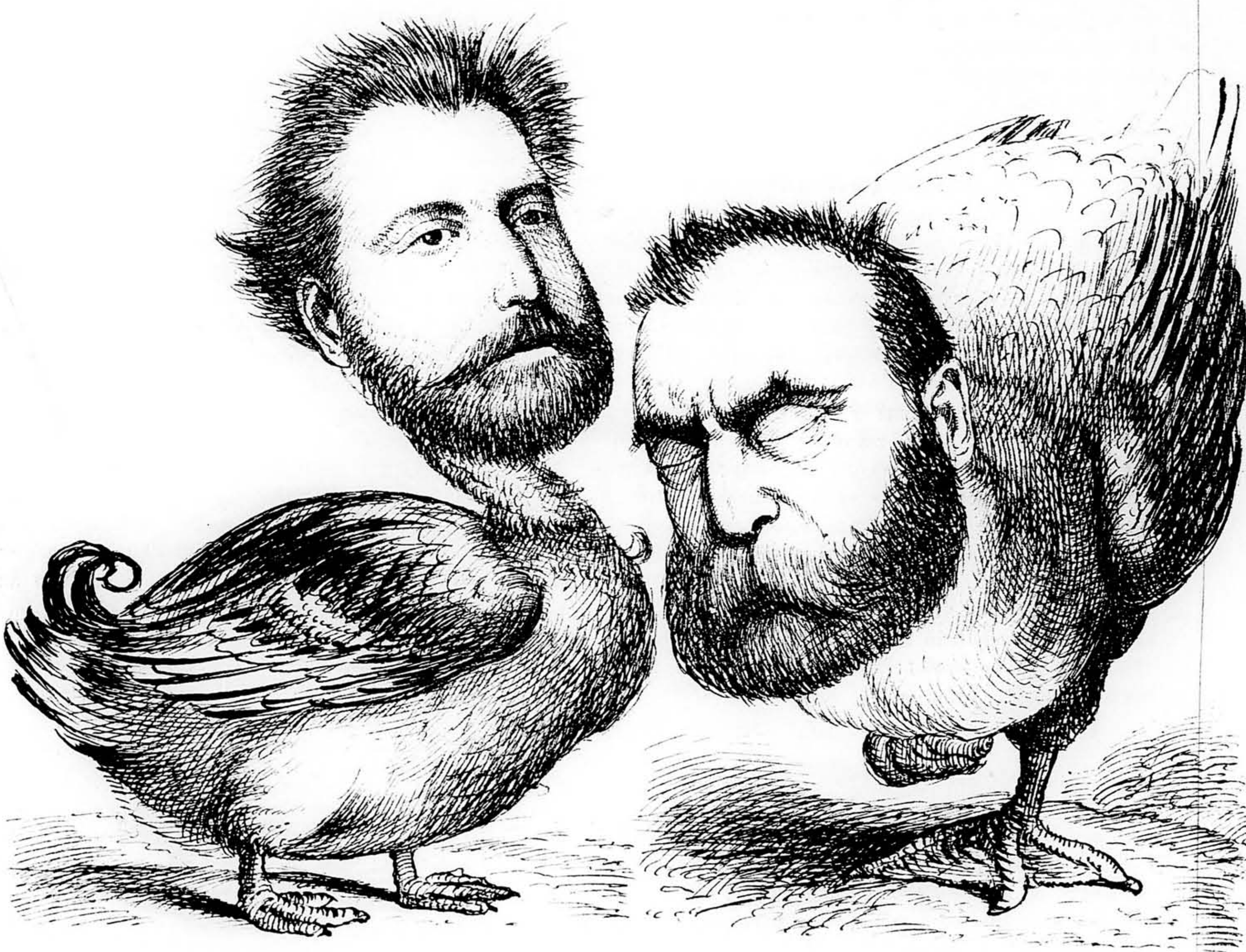
A tiszta szerelem.

A „Pester Journal"-ban közelebb következő házassági ajánlat volt olvasható:

„*Egy müvelt 25 éves ifju „tiszta szerelem"-ből kiván nőül venni a vidékről egy oly ifju nőt, a kinek legalább is 50 ezer ft hozománya van.*"

Ez aztán a valódi szerelem!

jó madarai.

Terézváros kóser város, nem tréfli,
R a d o c z a hün képviseli a képit,
Fel van irva, fel a cifferblattjára:
Hogy ő Terézváros hires gunára.

Hát ez a jól meghizott lud kicsoda?
Ő bizony a nyolcadik élő csoda.
Az örökké alvó szent — P a c z o l a i;
Hont.. büszke is magáénak vallani.

Az élet a tévedések szinjátéka.

Ha egy házasulandó férfi azért vesz el egy hölgyet, mert azt hiszi, hogy gazdag, s esküvő után kisül, hogy minden ingó és ingatlan vagyonát magával vitte, akkor a férj tévedt a b o l d o g s á g utján.

Ha egy biróhoz két perlekedö fél folyamodik, s egyiknek igazsága van, de üres kézzel jött, a másiknak nincs igaza, de ajándékot nyujtott, és ez utóbbinak itéli oda a pert, akkor ez a biró téved az i g a z s á g utján.

A ki pedig azt hiszi, hogy Deák Ferencz egyedül a haza bölcse, az téved az o k o s s á g utján.

Macellariunak.

Három román meg egy fél...
Kérettünk, de nem jöttél,
Hanem jöttél ott vesztél.
Exképviselő leltél.

Válaszodra megkaptad
A jó attestátumot:
Maradj veszteg Hátszegen,
Lejárt a mándátnmod.

A hasznos házióra.

(Olyan historia, a mi gyakran megtörtént már, és még számtalanszor megtörténik.)

Ugy kell neki!

Egyedül maga volt oka mindennek.

Nem kellett volna pedig egyebet tennie, mint Nagy Istvánné asszonyomhoz átmenni a szomszédba, és megkérdeni őt, hogy Anna kisasszonyról mit tud? No ez azután mondott volna neki olyan csodadolgokat, hogy a házasság bizonyosan elmarad.

De nem kérdett senkit, agglegény létére belebolondult abba a csinos perszonába, aztán elvette. — már most kopasz fejét vakarhatja.

A kiről itt beszélek Püffendorfer Mátyás, ki nemcsak terjedelmes vagyonnal, hanem mint agglegény hatvanhat évekkel rendelkezik. — Alapos tudománynyal s bő ismeretekkel bir, ugy szólván egész életét a tudománynak áldozta fel, valamint jövedelmének nagy részét könyvekre, hirlapokra költi, s azonfelül a tudományos irányu lapokat mai napig is gazdagitja egy-egy müvel.

Hogyan, hogyan nem? az öreg ur közelebb egy jeles értekezést irt a „házasság szükséges voltáról“, mely értekezés annyira megtetszett saját magának is, hogy még az nap estére átment egyetlen jó barátjához Hurka Fridrik nyugalmazott századoshoz, s ennek Anna nevü szinte egyetlen leányát csak ugy magyarosan feleségül kérte.

Nem telt bele három hét — magam is táncoltam az öreg ur lakodalmán ki világos kivirradtig.

Hogy aztán miként folytak az ügyek a boldog házaspár között? ahoz megint kinek mi köze?

Én csak a következő historia elmondására szoritkozom:

Püffendorfer Mátyás soha sem szokott a kaszinóba járni, annál felötlőbb volt, hogy házassága második évében ő volt annak legrendesebb látogatója; sokan gyanusiták, hogy neje pörlése miatt nincs otthon maradása, de mi nem sokat törődtünk az okkal, mely körünkbe vezette, mert mi Mátyás urban egy jó társalgót s pénzes tarokkistát nyertünk.

Hanem a látogatás alig két évig tartott, midőn az ismét megszünt.

Egy este meglátogattam őt, dolgozó asztalánál ült, nagy rakás könyvekkel környezve.

— Hozott isten öcsém, de rég nem láttalak! na ülj le, ott a pipa gyujts rá, ott a bor igyál, — fogadott Mátyás ur.

— Már nem nyughattam, hogy urambátyámat nem láthatom, eljövök — gondoltam — megtudni, hogy miért hagyta el a tarokk-pártit? — kezdtem a diszkurszust.

Az öreg ur egymásután két pohár bort szalasztott le torkán, s aztán elkezdett a szobában sétálni, bodoran eregetve pipája füstjét.

„Nagy historia az Károly öcsém! de neked elmondom, hallgasd csak meg, de igyál elébb, igy ni“ — s tele tölté poharamat.

Mindenikünk egy-egy pohár bort küldvén a másvilágra, urambátyám, mellém telepedve következőleg beszélte el historiáját:

„Tudod azt öcsém! hogy ezelőtt öt esztendővel milyen bolondot tettem? no de megtörtént, a roszul kiherélt kappan veszettebb a kokhinchinai kakasnál. Eleinte jól ment a háznál minden, de midőn feleségem kezébe kaparintotta a kormánygyeplőt, kiütött a zivatar, reggeltől estig pörölt reám, reám, ki eddig valódi csendéletet éltem. Ezt nem türhettem de ellent sem állhattam neki, nem volt más menekvésem, mint köztetek a kaszinóban tölteni időmet, hogy a pörpatvart ne halljam, s mi legjobban fájt, meg kelle válnom egyedüli szenvedélyemtől, könyveimtől.

Most nem igen rég korábban jöttem haza, mint szoktam, nőm szobájából felette nagy zajt hallottam, benyitottam az előszobába, hallottam is hogy valami sarkantyus uri ember menekült ki a kapu alá nyiló ajtón; — nőm szobájában körülnézve a pamlag előtti asztalon egy zsebórát találtam, — olyat, minők a katonatisztek hordanak most divatból; nőmet kerestem, ki kevés idő mulva kipirult arccal jött elő, s kérdésemre azt válaszolá: hogy a helybeli lovassági kapitány volt nálunk vizitbe. — Én mitsem szóltam, bementem szobámba, az egész esemény világos volt előttem, de ugy kell nekem! Én ha vizitbe megyek, nem teszem ki az órámat a pamlag előtti asztalra. — E körülményt bár mi fájdalmas is, hasznomra forditám.

E naptól kezdve nem mentem közibetek öcsém, hanem hon maradtam kedves könyveim között; néhány nap mulva, lehet hogy nőm azt hiszi, hogy nem gyanitok semmit, ismét elkezdi a régi pört, mire én a mindig nálam levő zsebórát kivettem, nőmhöz fordulván szóltam: nézd Anna még csak 10 óra, mire ez felismerte a kapitány óráját, szó nélkül de pirulva távozott a szobából; most ha elkezd pörölni — mit nagyon ritkán kisért meg, csak előveszem ezt az órát, s mindennek vége van, és én nyugodtan dolgozhatom. — Nézd öcsém minő szép óra!“

Egyhamar nem tudtam, urambátyám nyugalmát, vagy az órát bámuljam-e? Annyi igaz, hogy a pörlés ellen fene egy hathatós szert talált fel uram bátyám, és ezt mindenkinek lehet ajánlani, a kinek feleségéhez kapitány jár vizitbe.

Mi ez?

Terebesen vágják,
Budán kigyalulják,
Bécsben funirozzák
— S aztán tovább adják!

Bucsu rőt Vilitől.

„Kedves miniszterem Tóth“!
Im fuvom az indulót,
A mig ön belügyér volt
Épen nem tőn semmi jőt;
És lám még is a Lipót —
Rend keresztje lőn a bók.
Isten önnel távozó!
Virilismust pártoló
Pártérdeknek szolgáló
Választási jogtosztó!
Roszszul feslett a posztó.
Ön után Szapáry gróf
Teszi be most az ajtót.

A koldulό barát.

Egy kolduló barát épen akkor nyitott szobámba, midőn egyik napi lapban azt olvasám, hogy a képviselőház Irányi Dánielnek a polgári házasságról szóló törvényjavaslatát elfogadta.

No szent atya! hallotta e vagy olvasta e már a nagy ujságot –? kérdém a pátert.

„Rogo humillime! ugyan milehet az“? hunyorgatá szemeit a barát.

— Hát nézze és olvassa, a polgári házaság meg van engedve, most már a szent atya is megnősülhet. —

A páter szemeit égre emelte s azután igy szóllott: „Én azt soha sem cselekszem, vétkezném fogadásom ellen, ha azt tenném, én majd ezután is csak a piacról fogok élni mint Deáki Lala!

Házasulandóknak.

A boldogság. Egy gazdag özvegyasszonynak a közel lefolyt farsangon ment férjhez egyik leánya.

A bőjt első napjaiban meglátogatván anyját és nővérét a fiatal menyecske, a szokásos puszik után kérdi az anya:

Nos kedves leányom! hát boldog vagy-e?

A fiatal menyecske késlekedvén a válaszszal … Irma nővére sietett megfelelni helyette: „Óh mama! hogy ne lenne boldog a Nina, mikor a férje most vett neki 200 forintos bársonybundát.“

A bájos Irma nagysám, ki a boldogságot egy 200 frtos bársonybundában is feltalálja, a mai napig még eladó, legalább is 60 ezer frt gombostűpénzzel.

Azon házasulandók, kik kezeért konkurrálui kivánnak, bővebb értesitést nyerhetnek a Ludas Matyi szerkesztőségében.

Diskurszus.

Mihály: No szomszéd! még Kraszna megyét is megverte ám az isten, akarom mondani a kormány.

Icig: Hogy-hogy Mihály gazda?

Mihály: Hát ugy, hogy gróf Haller Sándort nevezte ki oda főispánnak.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

1869-től kezdve Szuroveczki Istvánnak adossagai.

1. Eloször bor és vacsora	—	56
2. Kőcsön 50 X ismét 50 X ez enyit tészen	1	—
3. Kőcsön 50 X akor öszetort két flaskot és pohar	—	90
4. Bor és vacsora	—	72
5. Bor siller 5 itze 12 kradzajáva	—	60
6. Kőcsön kért aprodonkint az nap . . .	2	16
7. Ujra 4 Itcze Bor siler		48
Ez öszvesen tészen	6	42
8. Kőcsön kért máskor 1 f 50, ismét 1 f 50 X 3	—	

Mikor aszfeleltem hogy nem adok töbet semit akor aszt felelte, hogy ne nézem le őtet, mert ő nem olyan mint a töbi suszter avagy szabó segédek mert ő mesteremher, enelfogva bátorkodtam néki adni hogy azt gondoltam hogy becsületes ember, pedig kinekine roszab mert mostallom hogy kicsoda, eszt is A töbi hamisak közé és csalók köszé szamitom.

Igy teszen Öszvesen Mind öszve 9. 42.

Allazatos szolgája Goki Ferencz 1870-dik év Deczember 13-ik.

Érdelmes elöljároság!

Miután majus 22-kén N. N. helysig házába 2 orakor délutan lesz oltosas, tehát küldettessék, gyermek kettő, egészséges oltozni, és a következő vasarnap egy kocsi könnyü N. N. közsigbe 1 órakor küldetessék két lu, hogy engemet N. N.-ra be vigyék. És ezen segittségbe az érdelmes tisztelendű urakrol Consignatiot, az ujonnan születetett gyermekek is pedíg 15 Octb 863 15 Marcius 1864 kirni. Maradok tiszteleten és böcsületen

N. N. oltos orvos.

Érdelmes és tisztelet Johann von N. N. ur!

Kirem legyen illen szives, és tessen nekem sürges küldeni 1. Januarius tül 1859 Decemberbe utolsoig 1859 gyermeket, a ki meg van születve férfi és nő. Minden hunap kirem extra legyen, teszem Januarius a mit férfiu és nő, Januarius, februarius a mi férfi és nő, és a mit Martins férfi és nő született napokba, egymás után. Nekem azt kel hamar, sürges fel-küldeni. Igen tisztelem és maradok becsületen

N. N. oltos orvos.

Elmés boltoslegény.

Belép egy sip utcai boltba egy szobaleány s hajolajat kérvén, kérdi a boltoslegénytől:

— Jó szaga van ennek az olajnak?

„Olyan jó szaga van galambom! hogy csupa illat“ — felelé a pudli hőse.

Nyilttér.

Tisztelt Matyi bácsi!

A Borsszem Jankó f. é. márt. 2-i 270-ik számában a „Csodabogarak“ rovatában egy reánk vonatkozó megjegyzést hoz következőleg:

„Öszpontositani az ezzme érzületét“ ezt tűzte zászlajára separatum votumként a „kereskedő ifjak társulatának“ több buzgó tagja.

Ime ezek következései a Névy László felolvasásának.

Engedje meg Matyi bácsi! hogy az ellenpárt fentebbi szellemdus borsszemjankóskodására az alább olvasható kadenciával feleljen.

A „kereskedő ifjak társulatának“ több buzgó tagja.

A Borsszem Jankóhoz.

Faragatlan vagy népeddel,
Magad s levelezőiddel;
Ha nem vón semmi eszmétek:
Igazán tuskók lennétek.

Az érzület szellem dolga,
Nem mint nálatok — vak szolga —
Ime ez utmutatóul
Attól a Névy Lászlótul.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.